

Συνέντευξη oneman.gr -Τι έκανες στην έρημο Βασίλη Ορφανέ;

από vorfanos | Ιάν 8, 2017 | Νέα | 0 Σχόλια

Συνέντευξη του Πάνου Σειτανίδη που δημοσιεύτηκε στο oneman.gr στις 8 Ιανουαρίου 2017.

Το Ράλι Ντακάρ αποτελεί τον πιο απαιτητικό αγώνα στον πλανήτη. Μία πραγματική δοκιμασία δύο εβδομάδων για ανθρώπους και μηχανές, όπου μάχονται με αφιλόξενα εδάφη, θυμωμένα στοιχεία της φύσης, τους αντιπάλους τους και το πάντα αμείλικτο χρονόμετρο. Σχεδόν 9 χιλιάδες χιλιόμετρα-πρόκληση στα εδάφη της Παραγουάης, της Αργεντινής και της Βολιβίας, καθώς από το 2009 το Ράλι Ντακάρ μεταφέρθηκε από τον φυσικό τόπο διεξαγωγής του (το 1979 ξεκίνησε ως Ράλι Παρίσι-Ντακάρ), στη Νότια Αμερική.

Μία διαρκής αναζήτηση αγωνιστικής «Ιθάκης», σε μία «Οδύσσεια» που φαντάζει ατελείωτη.

Όσοι την έχουν ζήσει, έχουν μάθει πως είναι να λειτουργείς πέραν των ορίων σου, να σπλίζεις τον εαυτό σου με δυνάμεις, πάθος και θάρρος που δεν ήξερες καν πως διέθετες. Ο τερματισμός είναι από μόνος

του, όχι απλά μία μικρή νίκη αλλά ένας τεράστιος θρίαμβος. Τα παραπάνω έχει ζήσει και σήμερα, ενώ το Ράλι Ντακάρ 2017 είναι εν εξελίξει, τα μοιράζεται μαζί μας ο άνθρωπος που το όνομά του αποτελεί για εμάς συνώνυμο του θρυλικού αγώνα – ο Βασίλης Ορφανός.

Τι είναι λοιπόν το Ράλι Ντακάρ για εσένα Βασίλη Ορφανέ;

«Το Ράλι Ντακάρ είναι η απόλυτη πρόκληση για αυτούς που συμμετέχουν και ένα όνειρο για όσους μένουν πίσω. Δανείστηκα λόγια του ιδρυτή αυτού του ράλι, του Thierry Sabine, που δεν είναι πια κοντά μας. Ήταν ο εμπνευστής αυτού του αγώνα και ο άνθρωπος που έδωσε σε όλους εμάς τη δυνατότητα να ζήσουμε τη μαγεία της ερήμου, να μπορέσουμε να πάμε και να αγωνιστούμε εκεί. Μετά από έξι συμμετοχές, τέσσερις τερματισμούς και μία νίκη, αυτό είναι το Ντακάρ για εμένα».

Αναφέρεται σε έναν δαιμόνιο Γάλλο που το 1978 χάθηκε στην έρημο Τενερέ και εκεί που οποιοσδήποτε άλλος θα έχασε το μυαλό του, εκείνος κατέβασε τη σπουδαιότερη ιδέα της ζωής του: να δημιουργήσει έναν αγώνα όπου οι συμμετέχοντες θα πρέπει να επιβληθούν των πιο σκληρών εδαφών, να αντέξουν των πιο άσχημων συνθηκών, να φτάσουν εκεί που κανείς δεν έχει φτάσει ποτέ στο παρελθόν (όσο Star Trek κι αν ακούγεται αυτό). Από τότε ο αγώνας μεγάλωσε, έγινε θρύλος, η απόλυτη φαντασίωση κάθε παιδιού που καβαλούσε μηχανή. Ένα από αυτά τα παιδιά ήταν και ο Βασίλης.

«Από μικρός το ονειρευόμουν και μάλιστα απ' όταν έκανα τα πρώτα μου αγωνιστικά βήματα στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Enduro σε ηλικία 18 χρονών, κάποιοι άνθρωποι κάτι σε εμένα και ξεχώρισαν το ταλέντο μου από την πρώτη στιγμή. Έβλεπαν πως σκεφτόμουν, πως λειτουργούσα, πως οδηγούσα, ότι ήμουν ένας αναβάτης μεγάλων αποστάσεων. Οπότε, ενώ το Ντακάρ προφανώς υπήρχε πάντα σε μία άκρη του μυαλού μου, ήρθε φυσικά για μένα. Κι αυτό παρότι η προσπάθεια για να καταφέρω να συμμετάσχω για πρώτη φορά, ήταν πολύ μεγάλη. Ήταν μία πορεία 20 χρόνων όπου κατάφερα να κάνω πράξη αυτό που ονειρευόμουν. Να λάβω μέρος, να τερματίσω, να κερδίσω».

Τον κοιτάς ενώ μιλάει και η υπερηφάνεια που νιώθει εκπέμπει τόσο δυνατά vibes που φαντάζει σχεδόν κολλητική. Προσπαθώ να μπω στο μυαλό του, τη στιγμή που βρέθηκε για πρώτη φορά στην εκκίνηση του Ντακάρ. Με μεταφέρει λίγο πιο πίσω...

«Θα ξεκινήσω από λίγο πριν την εκκίνηση, όταν η μοτοσυκλέτα μου μπήκε στο parc ferme, στο χώρο

επιτηρούμενης στάθμευσης. Έτυχε τότε να μπω μαζί με τον *Stephane Peterhansel*, (σ.σ. 12 φορές νικητής στο Ντακάρ) που πάρκαρε το εργοστασιακό *Mitsubishi* με το οποίο έτρεχε τότε.

Όταν μπήκε λοιπόν η μοτοσυκλέτα μου εκεί, δάκρυσα. Γιατί αισθάνθηκα πως όλα όσα είχα ονειρευτεί, όλα αυτά για τα οποία είχα δουλέψει, όλα είχα μέχρι τότε απλά φανταστεί, γίνονταν πράξη!

Και όχι μόνο αυτό. Ήμουν ανάμεσα στους καλύτερους οδηγούς και αναβάτες στον κόσμο, με σκοπό να τρέξω μαζί τους, να νιώσω κι εγώ το συναίσθημα που σου δίνει ένας αγώνας σαν το Ντακάρ. Η συγκίνηση ήταν πολύ μεγάλη. Όμως αυτομάτως, με το που μπήκα μέσα σε αυτό το χώρο και μέχρι να φτάσω στην εκκίνηση, παρότι ξεκινούσα τον πιο δύσκολο αγώνα στη Γη, ένιωθα πως απλά ξεκινούσε το διασκεδαστικό κομμάτι. Να πάω και να το ευχαριστηθώ. Να βγάλω στον αγώνα όλα όσα έμαθα στην προπόνηση, όλη την πείρα που είχα αποκτήσει. Και πραγματικά από εκεί, παρά τις δυσκολίες του αγώνα, ήταν το κομμάτι που για μένα άξιζε όσο τίποτα! Το να οδηγήσω στις πιο δύσκολες συνθήκες του πλανήτη και να μετρήσω τις δυνάμεις μου, πέρα από τη μορφολογία και τη μονομαχία με την έρημο, να ανταγωνιστώ και με τους καλύτερους αναβάτες στον κόσμο. Πράγμα που έγινε και με δικαίωσε για όλη αυτή την περιπέτεια».

Όπου δικαίωση, βάλτε τον τίτλο «νικητής στο ντεμπούτο του». Πως ένιωσε λοιπόν φτάνοντας στο τέλος του δρόμου; Σώος, αβλαβής και νικητής στην κατηγορία των 400cc; Το βλέμμα του ταξιδεύει, ζει ξανά τη στιγμή του θριάμβου του παρότι κάτω από το φανταστικό βάθρο, τον παρακολουθώ μόνο εγώ.

«Ήταν η απόλυτη δικαίωση. Για όλη αυτή την πορεία, για όλη αυτή την προσπάθεια που έκανα τόσο χρόνια, όπου σκαλί-σκαλί, κάθε μου αποτέλεσμα και εμπειρία, με βοηθούσε να πλησιάσω τον μακροπρόθεσμο στόχο του Ντακάρ. Ήρθε κοντά μου ο *Ari Vatanen* (σ.σ. Θρύλος των Ράλι, νικητής του Ντακάρ και Ευρωβουλευτής) όταν είδε να ανοίγω την ελληνική σημαία στο βάθρο των νικητών. Η πρώτη του ερώτηση ήταν αν έρχομαι από την Ελλάδα ή αν είμαι Έλληνας που ζει στο εξωτερικό, απλά με ελληνική καταγωγή. Και πόσα Ντακάρ είχα τρέξει μέχρι να καταφέρω να κερδίσω. Του είπα πως ήταν το πρώτο μου και απάντησε πως αυτό δεν το έχει κάνει ποτέ κάποιος που να προέρχεται από μία χώρα χωρίς αγωνιστική κουλτούρα για έναν αγώνα σαν το Ντακάρ. Γι' αυτό και με κάλεσε στο Ευρωκοινοβούλιο, για να

συζητήσουμε περαιτέρω πως θα μπορούσε να αξιοποιηθεί όλη αυτή η εμπλοκή. Βέβαια και χωρίς αυτό να είναι μεμψίμοιρο, σε αντίθεση με την Ελλάδα όπου πραγματικά, ακόμα και σήμερα δεν ξέρω αν ήταν ευλογία ή κατάρα που κέρδισα το Ντακάρ».

Σκοτεινιάζει, είναι άνθρωπος που μικρές ανεπαίσθητες κινήσεις στο πρόσωπό του, προδίδουν όσα κρύβει η καρδιά στο στήθος. Νιώθω πως βγάζει παράπνοο. «Όχι, δεν βγάζω παράπνοο. Απλά μεταφέρω την πεζή ελληνική πραγματικότητα. Που λέει πως έχουμε έναν αθλητή που διακρίθηκε στον σημαντικότερο αγώνα του κόσμου αλλά δυστυχώς δεν υπάρχει συνέχεια. Δεν υπάρχει το μέσο και ο τρόπος να μεταλαμπαδεύσω όλη αυτή την πείρα και την τεχνογνωσία. Και είναι κρίμα να χάνεται. Αυτό είναι που με στεναχωρεί.

Φυσικά και θέλω να αγωνιστώ ξανά στο Ράλι Ντακάρ, είναι λίγο δύσκολο να κόψεις τον ομφάλιο ρόλο με κάτι για το οποίο έχεις γεννηθεί να κάνεις!

Εμείς τα βλέπουμε όλα εύκολα, στεγνά και χωρίς μελανιές από το γραφείο ή τον καναπέ μας. Όσα αυτοί οι άνθρωποι ζουν εκεί έξω, δύσκολα μπορεί να τα αντιληφθεί κάποιος χωρίς έστω ακραίες αγωνιστικές παραστάσεις. Τέτοιες έχει να φάνε και οι κότες ο Βασίλης. Και κάπου εδώ, τα λόγια του από ενδιαφέροντα, αρχίζουν να γίνονται συγκλονιστικά.

«Θα σου μεταφέρω την εμπειρία του τερματισμού της τελευταίας ειδικής από το Ντακάρ του 2009. Την πρώτη μου εμπειρία στην έρημο Ατακάμα. Όταν ολοκλήρωσα και την τελευταία ειδική, σε έναν αγώνα που είχα πάει ολομόναχος και ταλαιπωρήθηκα αρκετά. Όταν με σιδερένια θέληση κατάφερα να φτάσω στον τερματισμό. Θυμάμαι λοιπόν με το που τερματίζω, παίρνω το καρνέ μου, βλέπω το χρόνο μου. Είχα βγάλει μέση ωριαία ταχύτητα πάνω από τα 130 km/h στην ειδική, ήταν μία πολύ δύσκολη διαδρομή. Πάω με τη μοτοσυκλέτα μου για ανεφοδιασμό, βγάζω το κράνος μου και ξάφνου λυγίζουν τα γόνατά μου και με έπιασαν τα κλάματα. Γιατί το λέω αυτό; Γιατί ακόμα και η σιδερένια θέληση, επειδή είσαι άνθρωπος, φτάνοντας μπροστά στο τελικό αποτέλεσμα, λυγίζεις. Για λίγο. Ξαναθυμάσαι όσα πέρασες για να φτάσεις εκεί. Αλλά μετά ξανασηκώνεσαι, στέκεσαι στα πόδια σου και προχωράς».

Δεκτό αλλά είναι σίγουρο πως όταν σε ρίχνουν στο λάκκο με τους λέοντες, το να σηκωθείς δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα. Ο Βασίλης Ορφανός περιγράφει τις δύο φορές που πραγματικά φοβήθηκε για τη ζωή του. Θυμάμαι να μου τα λέει και να μου σηκώνεται η τρίχα. Να το ζω κι εγώ μαζί του.

«Οδηγούσα σε μία ειδική διαδρομή στη Σαχάρα, στη Μαυριτανία. Ήταν ειδική 1055 χιλιομέτρων, η μεγαλύτερη στην ιστορία του Ντακάρ. Ξεκινήσαμε στις 2 τα ξημερώματα και έφτασα στον τερματισμό στα μεσάνυχτα της επόμενης ημέρας! Είκοσι-δύο ώρες χωρίς διακοπή! Ξεκινήσαμε 180 αναβάτες και φτάσαμε μόνο 40 στον τερματισμό.»

Το να οδηγείς τη νύχτα, ολομόναχος στη Σαχάρα, είναι ένα συναίσθημα που ειλικρινά, δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια. Αισθάνθηκα... όχι φόβο αλλά ρώταγα τον εαυτό μου 'ποιος είσαι, που είσαι, που πας'»

Απάντησα πολύ γρήγορα σε αυτές τις ερωτήσεις. Πως είμαι ο γιος του Μηνά του Ορφανού, του μεταφορέα από το Χαλάνδρι, που όποτε πήγαινα πιτσιρικάς μαζί του, δεν σταματούσε παρά μόνο όταν φτάναμε στον προορισμό μας. 'Κατάγεσαι από αυτόν τον άνθρωπο, θα φτάσεις εκεί που πρέπει. Είσαι ο μόνος Έλληνας και ότι και να γίνει, πρέπει να φτάσεις εκεί σήμερα'. Κι έτσι έγινε.

Άλλη μία πολύ τρομακτική για μένα στιγμή στο Ντακάρ, ήταν όταν εγκλωβίστηκα ανάμεσα σε αμμόλοφους. Φανταστείτε μία μεγάλη μπανιέρα, με δύο μέτρα ύψος από κάθε πλευρά και μήκος περίπου 13 μέτρα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μη μπορεί να πάρει ώθηση η μοτοσυκλέτα μου. Η άμμος σε εκείνο το σημείο ήταν πάρα πολύ μαλακή, σχεδόν σαν κινούμενη άμμος αν μπορώ να το περιγράψω έτσι. Η μοτοσυκλέτα βούλιαζε και δεν μπορούσα να βγω. Άκουγα τις άλλες μοτοσυκλέτες που περνούσαν κι εγώ δεν μπορούσα να βγω. Όπως είχα λοιπόν εγκλωβιστεί σε αυτό το σημείο, η μοτοσυκλέτα μου είχε σχεδόν θαφτεί, έπρεπε να τη ξεθάψω, να τη βγάλω με κάποιο τρόπο στην επιφάνεια. Θυμάμαι έβγαλα τότε το πάνω μέρος της στολής μου, την εξάρτηση.

Έκανα 13 προσπάθειες να βγω. Πήγαινα σιγά-σιγά, προσπαθούσα να ανέβω από αυτό το τοίχος άμμου δύο μέτρων και περίπου στο ενάμιση μέτρο η μηχανή μου κολλούσε. Και έπρεπε πάλι να τη γυρίσω προς την αντίθετη πλευρά και να προσπαθήσω ξανά. Ήταν εξαντλητικό. Άδειασα ότι είχα από υγρά, με αποτέλεσμα να απέχω οριακά από την αφυδάτωση. Είπα πως θα κάνω μία τελική προσπάθεια και τότε κατάφερα να βγάλω τη μηχανή όσο πιο πλάι μπορούσα. Να την πιάσω, με δεύτερη σχέση στο κιβώτιο και να τη σπρώξω κι εγώ με τις τελευταίες μου δυνάμεις και τελικά, φωνάζοντας λόγια αυτό-ενθάρρυνσης, να καταφέρω να βγω!

Πιστεύω αλήθεια πως δεν είχα δυνάμεις για άλλη προσπάθεια. Αν δεν τα είχα καταφέρει σε εκείνη, την τελευταία προσπάθεια, ίσως να είχα πεθάνει εκεί

Βγήκα όμως, πήρα μία ανάσα, μάζεψα τα πράγματά μου, ντύθηκα και μπόρεσα να συνεχίσω. Ήταν μία πολύ ακραία σκηνή και ακόμα και σήμερα, δεν ξέρω που βρήκα τη ψυχική δύναμη να μπορέσω να βγω από εκεί μέσα».

Ο Βασίλης Ορφανός έχει και μία τρίτη στιγμή στη λίστα, όπου στην πραγματικότητα το ένστικτο της επιβίωσης λειτούργησε πριν μπολιάσει το είναι του ο φόβος. Την περιγράφει όταν του ζήτησα να συγκρίνεις τον αγώνα της Αφρικής με εκείνον της Λατινικής Αμερικής.

«Έχω διασχίσει τέσσερις φορές τη Σαχάρα και δύο την Ατακάμα. Και τις Άνδεις. Γιατί το Ντακάρ της Λατινικής Αμερικής περιλαμβάνει και τα βουνά των Άνδεων. Διαδρομές σε υψόμετρο άνω των 5000 μέτρων. Αυτό είναι μία μεγάλη διαφορά σε σχέση με την Αφρική, γιατί σε αυτό το υψόμετρο υπάρχει έλλειψη οξυγόνου, με αποτέλεσμα ο οργανισμός να καταπονείται ακόμα περισσότερο. Ειδικά στους αναβάτες. Για τις μοτοσυκλέτες και τους κινητήρες, υπάρχουν λύσεις. Όμως για τον αναβάτη είναι πολύ δύσκολο και επίπονο. Δεν θα ξεχάσω τη στιγμή που ενώ οδηγούσα σε αυτό το υψόμετρο, έπαθα μπλακάουτ. Πήγα να χάσω τις αισθήσεις μου γιατί ο εγκέφαλος καταλαβαίνει αυτή την υπό-οξυγόνωση και προσπαθεί να ρίξει τις καύσεις του οργανισμού, να μειώσει τις αισθήσεις ώστε να μη χρειάζεται να καταναλώνεις τόσο οξυγόνο. Παρ' όλα αυτά, η αδρεναλίνη και το μυαλό που δεν ξεχνά πως είναι να οδηγείς μοτοσυκλέτα και να περνάς τόσες ώρες πάνω σε αυτή, με βοήθησαν να μη φύγω στο γκρεμό. Γιατί ήταν ένα δύσκολο σημείο και ενστικτωδώς έστριψα δεξιά και πάτησα γκάζι, κατάφερα να συνεχίσω και να μη σκοτωθώ εκεί. Αυτοί οι κίνδυνοι αποτελούν μία μεγάλη διαφορά σε σχέση με τον αφρικανικό αγώνα. Όμως αν κάνουμε σύγκριση των δύο ερήμων, πρέπει να πούμε πως η Σαχάρα είναι πρώτη σε έκταση ενώ η Ατακάμα είναι τρίτη στη λίστα των μεγαλύτερων ερήμων, πίσω και από την έρημο Γκόμπι στη Μογγολία.

Η Σαχάρα είναι μοναδική, είναι πάρα πολύ μεγάλη, εκεί νιώθεις την απεραντοσύνη της ερήμου

Κάτι που στην Ατακάμα δεν νιώθεις τόσο έντονα. Άλλη μία μεγάλη διαφορά ήταν πως στα αφρικανικά εδάφη ήσουν πολλές φορές πραγματικά ολομόναχος. Η αγάπη των Λατινοαμερικάνων για τον μηχανοκίνητο αθλητισμό είναι τέτοια που βλέπαμε θεατές στις ειδικές διαδρομές. Ακόμα και ανθρώπους που πήγαιναν στην Ατακάμα, κατασκηνώναν εκεί για να δουν τον αγώνα. Άρα δεν ένιωθες τη μοναξιά που ένιωθες στη Σαχάρα. Κατά τ' άλλα, ο αγώνας ήταν το ίδιο απαιτητικός και το ίδιο δύσκολος σε ότι αφορά στην πλοήγηση. Αυτό είναι κάτι που δεν αλλάζει. Να πρέπει να βρεις τη σωστή πορεία μέσα στην έρημο, ανά πάσα στιγμή να είσαι έτοιμος να ακολουθήσεις τη διαδρομή που έχει χαράξει ο οργανωτής. Να πρέπει να περάσεις από ένα τερέν που από τη φύση του είναι αφιλόξενο».

Πιο αφιλόξενο δεν γίνεται. Πάντα ονειρευόμουν να ταξιδέψω στην Ήπειρο διεξαγωγής του αγώνα και να τον καλύψω δημοσιογραφικά με τον 'αντρικό' τρόπο. Όχι μπροστά από την οθόνη μου αλλά καλύπτοντας κάθε μέρα πάνω από 500 χιλιόμετρα από βίνουακ σε βίνουακ, βιώνοντας μία light εκδοχή όσων βιώνουν τα πληρώματα. Για τους αναβάτες ούτε συζήτηση, μου φαίνεται απλά παρανοϊκό. Να ατενίζεις το τίποτα και απλά να ξεκινάς, να πατάς γκάζι αναζητώντας πρόσφυση, προσανατολισμό, τύχη, τον τερματισμό.

«Το Ράλι Ντακάρ είναι σαν τη ζωή. Ποτέ δεν ξέρεις τι σου επιφυλάσσει η επόμενη στροφή. Ελπίζω να μπορέσουμε να δούμε ξανά την ελληνική σημαία σε ένα Ντακάρ», κλείνει με αισιόδοξη νότα ο Ορφανός.

Το ευχόμαστε ολόψυχα κι εμείς Βασίλη. Πάντως στη φετινή λίστα συμμετοχών Έλληνας δεν υπάρχει. Συνολικά 317 οχήματα (143 μοτοσυκλέτες, 37 quad, 8 UTV, 79 αυτοκίνητα και 50 φορτηγά) πήραν εκκίνηση από την Αουνσιόν της Παραγουάης. Έχουν ήδη περάσει από Αργεντινή και έχουν σκαρφαλώσει στα υψίπεδα της Βολιβίας, με φόντο τη λίμνη Τικικάκα. Ήδη έχουν εγκαταλείψει πολλά μεγάλα ονόματα αλλά ευτυχώς, δεν έχει προστεθεί κάποια απώλεια στους συνολικά 70 ανθρώπους (οι 28 αγωνιζόμενοι) που έχουν χάσει τη ζωή τους στο πλαίσιο αυτής της αδιανόητης αγωνιστικής μονομαχίας. Μίας κόντρας ενάντια σε κάθε λογική και όριο, που όσο κι αν οι αγωνιζόμενοι θέλουν να το κρύβουν στην άκρη του μυαλού τους, είναι συνώνυμη του κινδύνου.

Κι αυτό, άσχετα με το αν έχει κερδίσει, καθιστά στα μάτια μου τον Βασίλη Ορφανό ήρωα.

Ο Ορφανός στο Ντακάρ

2003 Νικητής στην κατηγορία 400cc

2004 Εγκατέλειψε ενώ ήταν 3ος στην κατηγορία 450cc

2005 Πέμπτος στην κατηγορία 450cc

2009 Τεσσαρακοστός στην κατηγορία 450cc

2011 Εγκατέλειψε από πρόβλημα στα ηλεκτρικά

Δείτε ολόκληρη τη συνέντευξη του Έλληνα Αναβάτη, στο [video](#) που ακολουθεί.....